Вже була осінь.

Він сидів на гілці між великих яблук і верещав:

— Пор-ра вставать! Пор-ра вставать! Вар-рить кашу!

Над яблунею вгорі було нескінченне небо. Там літали всякі птахи, а ще вище над ними — літаки.

В нього аж голова запаморочилася, коли глянув угору.

До землі було ближче.

На землі лежало жовте листя, а між ним — яблука.

Серед яблук ходило допитливе цуценя. Нюхало їх і гидливо відверталося.

— Пор-ра вставать! Пор-ра вставать! Вар-рить кашу!!! — заверещав папуга до цуценяти.

Цуценя здивовано подивилося на зеленобокого папугу і сказало: "Гав!"

Папуга помовчав і теж несподівано для себе гавкнув.

Цуценя від здивування аж сіло. На гілці сидів не собака, а подавав собачий голос.

Цуценя ще трохи посиділо, подумало і побігло по хлопчика. Хай подивиться на цю чудасію.

А до папуги вже почали злітатися горобці.

— Пор-ра вставать! Пор-ра вставать! Вар-рить кашу! — загукав він до них.

Це були всі слова, яких навчила папугу старенька бабуся, його господарка.

Він не вмів розповісти горобцям про свою біду.

А трапилося ось що. Бабуся пішла з дому й лишила кватирку відчиненою.

Папуга літав-літав по кімнаті. Говорив-говорив сам із собою про кашу. Залетів на кухню. Позаглядав у каструлі. Каші ніде не було. Аж чхнув сердито.

Підлетів до кватирки і вистромив дзьоба.

Там, надворі, було дуже цікаво. По вулиці прогув великий пузатий автобус, пробіг, насвистуючи, спортсмен. Папуга теж свиснув, та спортсмен не почув. Тоді папуга радісно гукнув до нього:

— Пор-ра вставать! Пор-ра вставать! Вар-рить кашу!

Але спортсмен був уже далеко — тільки майка синіла.

Папуга сумно подивився на ту синю майку й так же сумно сказав:

— Пор-ра вставать...

Посидів-посидів, подивився-подивився і полетів туди, у світ за вікном.

Пролетів над котом у дворі. Кіт побачив його, підстрибнув і нявкнув.

А папуга вже був далеко.

Він летів над річкою, над рибалками і над рибами у воді.

Дивувалися рибалки: і що воно за птаха незвичайна? Не голуб, не дятел, не синиця, не горобець... Просто дивина. І боки в неї зелені.

Ніхто з тих рибалок не бачив папуг, бо біля річки папуги не водяться.

А папуга літав цілісінький день і всього-всього набачився: людей, машин, будинків, стовпів, афіш... І навіть базар побачив та футбол на стадіоні.

Потім він утомився. І сів на цю яблуню перепочити.

Відпочивав і роззирався навкруги. Куди ж це він залетів? І злякався: заблукав!

— Пор-ра вставать,— сказав тихо й мало не плачучи.— Вар-рить кашу.

Але йому ніхто нічого не відповів.

Довкола було тихо, тільки листя безшелесно падало з дерева.

Сидів папуга на гілці і не знав, що йому робити. Треба летіти туди, але забув куди.

Тут і надбігло до дерева цуценя, що гналося за дзвінкою осою.

Оса полетіла, цуценя лишилося.

— Гав!!! — сердито сказало їй услід цуценя і стало гратися яблуком.

— Гав!!! — гукнув до нього згори папуга.

Отоді цуценя здивувалося і побігло по хлопчика.

А горобці вже з усіх боків обсіли гілку і войовниче настовбурчили пір'я.

— Жив-жив! — загукали до папуги.

— Жив-жив! — загукав він до них.

Горобці подумали, що цей дивний птах із зеленим пір'ям на боках задається перед ними. Ще й перекривляє їх.

— Жив-жив! — закричали на нього грізно.

— Жив-жив! — відповів їм радісно папуга, бо не знав, що вони на нього сердяться.

Тут до нього підлетів гороб'ячий командир і боляче смикнув за зелене пір'я.

— Жив-жив! — мало не плачучи, попрохав папуга, щоб його не чіпали.

Але горобці не знали того і з усіх боків стали смикати з нього пір'я.

Кепсько було б папузі, якби цуценя не привело хлопчика.

— Гав! — гукнуло цуценя на горобців, і вони пороснули в усі боки.

Знали, що цуценя сердите, якщо його не слухаються.

Хлопчик заліз на яблуню і зняв папугу.

Папуга притулився до його грудей і сказав:

— Пор-ра вставать! Вар-рить кашу!

— Ти молодець! — мовив до нього хлопчик.— Ти говориш!

— Ти молодець! — чітко сказав папуга.

— Пірат молодець,— показав йому хлопчик на цуценя.— Це він тебе врятував од горобців.

— Пір-рат молодець! — погодився папуга.

Тепер він живе у хлопчика. І вже вивчив багато-багато слів.

Щодня грається з хлопчиком і з Піратом.

Часто підлітає до вікна і дивиться туди, в зимовий день. Там літають, збиваючи сніг із гілля, сірі горобці.

І, мабуть, папуга думає, як би з ними подружитися, а потім навчити їх говорить.

Хлопчикові й Піратові папуга про те нічого не казав.

Напевно ж, то його таємниця.

Можуть же бути і в папуг таємниці?